

hove Janssen heeft laten gaan," zegt dan baron van Arkel, de kantonrechter, die hevig conservatief is en geen vriend van den burgemeester.

„Heeren, wat is het warm," komt daarop de naar alle kanten beleefde heer Seegers, de groote, gezonde, correcte directeur van de Loftingsche bank, die met allen zaken doet (óók met den beschuldigde) en die alle groepen rondloopt om de gesprekken te neutralizeeren. „Ja, het is warm" beamen allen, en de gesprekken verflauwen, het ongeduld neemt toe.

Eindelijk, ver over tijd, daar verschijnt de burgemeester. De lange „gemaakte" van Couwenhove loopt geaffaireerd, met kleine haastige pasjes de reusachtige achterzaal door en komt dan op het terras luchtigjes handen schudden, een groote verademing teweeg brengend, omdat men kan gaan zitten. Men kan het hem aanzien, dat hij uiterst nerveus is. Hij heeft een hoogroode kleur en hij bekort, terwijl zijn oogen telkens afdwalen, de gesprekken. „Ik hoop, dat de heeren het mij niet kwalijk nemen, dat ik zoo laat ben, maar er waren op het stadhuis nog belangrijke zaken." — Hij zegt het met zijn beschaafde stem, — hij slikt de quintessens van zijn mededeeling in. Hij gaat er aanstonds toe over met meer dan gewone nadrukkelijkheid aan den hoog en strak over hem gebogen bediende instructies te geven over de menging zijner bitteren, en hij tracht aanstonds een algemeen gesprek te animeeren over neutrale zaken, — maar het lukt maar weinig. Veel andere dingen zijn er niet om over te praten, dan dat ééne groote, dat als een Weldaad van nieuws ieders gedachten vervult. — Dat het warm is, heeft men elkaar reeds vele malen verzekerd en er vallen telkens pijnlijke gapingen in het discours.

Dan, wanneer alle bedienden eindelijk geserveerd hebben en een roode gloed langzaam begint op te stijgen in de verhitte koppen, — dan eindelijk neemt de natuur haar rechten. Het schandaal hangt te beven in dezen, vanmiddag om niets anders bijeengekomen kring van bij het nuttigen der goede vchten langzamerhand hun deftigheid verliezende mannen. Er zit van alles in, kwaadsprekerij, kritiek op het gemeentebestuur, kleine wrokjes, die heimelijk kunnen gekoeld worden op den burgemeester, op de wethouders, nieuwe berichten — stel u voor welk een weelde, in Loftinge nieuwe berichten! Over de voornemens van het college, gelegenheid tot oratorisch afgeven op dien vlegel van een Janssen! En wat niet al meer.

De heer van Arkel, de kantonrechter opent de ban. Hij richt zich rechtstreeks tot den burgemeester, en zegt luid en scherp, dat ieder het goed vernemen zal: „Burgemeester, wij begrijpen dat u het vanmiddag zoo volhandig had. Het incident in den Raad was van pijnlijken aard. Wij begrijpen, dat u naar beste weten gehandeld heeft, maar het komt ons toch voor, u houdt ons ten goede, dat een zoo persoonlijke aanval als het raadslid Janssen